

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D. a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci **žalobce: m., a. s.**, se sídlem R. 373/6, O., zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Wellnerova 1322/3C, Olomouc, **proti žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, **o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 4. 2014, čj. 064104/2014/KUSK, a ze dne 16. 4. 2014, čj. 064323/2014/KUSK,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“) napadá žalobce v záhlaví označená rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutím ze dne 15. 4. 2014 žalovaný k odvolání žalobce změnil platební výměr Magistrátu města Kladna (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 1. 2011, čj. OF/MP 3 Q roku 2010, tak, že podle § 1 písm. g), § 10a a § 14 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2011 (dál jen „zákon o místních poplatcích“) a obecně závazné vyhlášky statutárního města Kladna č. 02/10/01 o místních poplatcích, žalobci vyměřil místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí (dále jen „ministerstvo“) podle jiného právního předpisu za období 1. 8. 2010 - 30. 9. 2010 ve výši 112.710 Kč. Rozhodnutím ze dne 16. 4. 2014 pak žalovaný k odvolání žalobce změnil platební výměr správního orgánu I. stupně ze dne 24. 1. 2011, čj. OF/MP 4 Q roku 2010, tak, že podle § 1 písm. g), § 10a a § 14 zákona o místních poplatcích a shora již označené obecně závazné vyhlášky žalobci vyměřil shodný místní poplatek za období 1. 10. 2010 - 31. 12. 2010 ve výši

175.000 Kč. Žalobce navrhl, aby soud vyslovil nicotnost uvedených platebních výměrů, případně aby zrušil napadená rozhodnutí žalovaného i platební výměry správního orgánu I. stupně.

Žalobce za základní vadu napadených rozhodnutí označuje to, že místní poplatek mu byl vyměřen za „*jiné technické zařízení povolené ministerstvem*“, ačkoliv jej podle zákona o místních poplatcích ve spojení se zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění zákona č. 254/2008 Sb. (dále jen „zákon o loteriích“) nelze vůbec stanovit. Zákon o loteriích, na který odkazuje § 10a zákona o místních poplatcích, neobsahuje pojem „*jiné technické herní zařízení*“, ani nutnost jeho povolení ministerstvem. Má-li být tedy zpoplatněno provozování jiného technického herního zařízení, musí zákon o loteriích přinejmenším stanovit, že ministerstvo vydává povolení k provozování takového zařízení. S odkazem na judikaturu Ústavního soudu žalobce zdůraznil, že právní předpisy mají být srozumitelné a mají z nich plynout předvídatelné následky. S ohledem na uvedenou argumentaci předpokládal, že jím provozovaná zařízení nepodléhají místnímu poplatku, neboť jejich provozování není ministerstvem povolováno. Místní poplatek za „*jiná technická herní zařízení povolená ministerstvem podle jiného právního předpisu*“ nelze vybírat, a to pro nesoulad zákona o loteriích a zákona o místních poplatcích. Žalobce v této souvislosti upozornil na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se zákazu analogie v neprospěch daňového subjektu. Správní orgány v dané věci nepostupovaly dle principu *in dubio pro libertate*, ač žalobce na možnost různého výkladu zákona upozornil již při ohlášení k místnímu poplatku a poté i v odvolání. Správní orgán I. stupně se výkladem uvedeného pojmu vůbec nezabýval. Ministerstvo podle žalobce není kompetentní k vydání povolení k provozování zmíněných zařízení, přičemž správní orgány nemohou v rozporu s Ústavou a Listinou rozšiřovat své kompetence nad rámec zákona. V této souvislosti žalobce připomněl judikaturu Ústavního soudu týkající se nutnosti zákonného podkladu k vybírání daní a poplatků. Žalobce je přesvědčen o nutnosti použít standardních výkladových metod, tedy zejména gramatické, systematické a logické. Historický a teleologický výklad používaný žalovaným by měl být chápán jako pomocný. Zdůraznil, že dle zákona o loteriích ministerstvo povoluje pouze loterie a jiné podobné hry, výherní hrací přístroje, tomboly, kursové sázky a sázkové hry v kasinu, přičemž lze vyloučit jeho pravomoc vydávat povolení k provozování jiných technických herních zařízení. Pokud bylo úmyslem zákonodárce zpoplatnit vedle provozování výherních hracích přístrojů i provozování jiných technických herních zařízení, měl tak učinit formou seznatelnou, srozumitelnou, neumožňující různý výklad a korespondující se zákonem o loteriích. K uvedené argumentaci pak žalobce ještě doplnil, že interaktivní videoloterijní terminál by ani nemohl být zařazen pod pojem jiné technické herní zařízení, neboť není kompaktním, funkčně nedělitelným technickým zařízením a není schopen sám sloužit k provozování loterií, jak požaduje zákon o loteriích.

Žalobce dále upozornil na to, že žalovaný na základě jeho odvolání zjistil vady platebních výměrů a ve snaze tyto vady napravit platební výměry změnil. Žalovaný však tyto výměry nepřezkoumával co do jejich nicotnosti, ačkoliv tak měl činit z moci úřední. S ohledem na § 105 odst. 2 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), jsou tak platební výměry správního orgánu I. stupně nepřezkoumatelné a vnitřně rozporné, a měly tedy být prohlášeny za nicotné. Vadami trpí i rozhodnutí žalovaného, neboť v nich nejsou specifikována jednotlivá zařízení, za něž byl místní poplatek vyměřen. Podle výkladu žalovaného je každé koncové zařízení předmětem místního poplatku a jako takové

tedy mělo být ve výroku rozhodnutí nezaměnitelně specifikováno, nestalo se tak ovšem ani v odůvodnění. Žalobci nebylo zřejmé, za jaké zařízení má poplatek hradit. Měl ministerstvem schváleno provozování a umístění ještě řady dalších zařízení. Ač je neprovozoval, tak i tato zařízení ohlásil, neboť řada správců poplatku zpoplatňovala i zařízení neprovozovaná. Zvláště za situace, kdy žalobce část poplatku již uhradil, měly správní orgány uvést, za jaká zařízení platbu započítaly. V tomto ohledu žalobce s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 Af 60/2011 uzavřel, že napadené rozhodnutí nelze považovat za srozumitelné a přezkoumatelné. Dodal, že napadená rozhodnutí se týkají platebních výměrů, které správní orgán I. stupně vydal vůči právnímu předchůdci žalobce (g. s., a. s.), přičemž ve stejný den vydal platební výměry i vůči žalobci, užil přitom stejných čísel jednacích a výrok i odůvodnění byly totožné. Na základě odvolání pak žalovaný napadené výměry zrušil a řízení zastavil s tím, že není zřejmé, jakým způsobem správní orgán I. stupně výši místního poplatku vypočítal. Ze zásady legitimního očekávání plyne, že ve stejných věcech by mělo být rozhodováno stejně. Žalobce pak též namítl, že žalovaný, ačkoliv provedl změnu rozhodnutí jak v čísle jednacím, tak ve výroku a odůvodnění, tuto změnu v napadeném rozhodnutí nijak neodůvodnil, a napadená rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Namítl-li žalobce, že jím provozované loterie a jiné podobné hry na území města Kladna nepodléhají místnímu poplatku, muselo by se podle žalovaného jednat o loterie či jiné podobné hry provozované bez povolení, případně by musel žalobce argumentovat účinným právním předpisem, který by vybírání místního poplatku u jím provozovaných loterií a jiných podobných her vylučoval. Žalobce však nic takového netvrdil ani netvrdí. Posouzení toho, zda povolené „jiné technické herní zařízení“ podléhá poplatkové povinnosti, se neodvíjí od jeho provedení, ale od toho, zda je prostřednictvím takového zařízení provozována loterie nebo jiná podobná hra povolená ministerstvem. Žalovaný dále v této souvislosti odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Tvzení žalobce, podle něhož videoloterijní terminál není koncovým přístrojem, považuje žalovaný za vnitřně rozporné a nelogické. Jde o účelová tvrzení, kterými se žalobce pokouší zabránit poplatkové povinnosti za nové technologie nabízení a provozování hazardních her, které obce neměly možnost zpoplatnit místním poplatkem, přestože se v podstatě jednalo o stejný druh loterie a jiné podobné hry, jakou je „výherní hrací přístroj“. Žalovaný dodal, že neshledal nicotnost napadených platebních výměrů, neboť neobsahovaly žádnou zjevnou vadu vnitřního rozporu nebo právní či faktické neuskutečnitelnosti. Ve vztahu k námitce, že rozhodnutí neobsahuje výčet jednotlivých zařízení, žalovaný uvedl, že místní poplatek je podle § 11 zákona o místních poplatcích splatný bez vyměření. V napadených výměrech je výslovně uveden počet ohlášených jiných technických zařízení, přičemž podle § 102 daňového řádu není zákonnou náležitostí rozhodnutí specifikace jednotlivých jiných technických herních zařízení. Správce poplatku vychází z ohlášení provozovatele a vydaného a platného povolení k provozování her. Žalovaný pak podle § 116 daňového řádu napadené platební výměry pouze doplnil, a to pro jejich větší srozumitelnost. Závěrem žalovaný dodal, že námitka ohledně zrušených platebních výměrů zrušené společnosti g. s. s danou věcí nijak nesouvisí.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce setrval na podané žalobě. Za nepřipadný označil odkaz žalovaného na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10, neboť ten se netýkal možnosti zpoplatnění interaktivních terminálů, ale možnosti obcí vydat obecně závaznou vyhlášku regulující provozování takových zařízení na území obce. K argumentaci žalovaného

spočívající v tom, že poplatek je splatný bez vyměření, žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Afs 68/2012. Opětovně pak zdůraznil, že pokud je poplatek vyměřován, musí být zřejmé nejen to, za jaké období a o jaký druh poplatku jde, ale i co je konkrétně předmětem zpoplatnění. Zastávají-li správní orgány názor, že zpoplatněno má být každé koncové zařízení, nechť vymezí, které z nich zpoplatňují. Platební výměry pak ani nespecifikují, na základě kterého ohlášení je poplatek vyměřen.

Ze správního spisu soud ověřil, že v návaznosti na „splnění ohlášení s výhradou“ ze dne 18. 8. 2010 podaného společností g. s., a. s. (mezi účastníky je nesporné, že se jedná o právního předchůdce žalobce), vydal správní orgán I. stupně dne 24. 1. 2011 platební výměr čj. OF/MP 3Q roku 2010, kterým vyměřil právnímu předchůdci žalobce místní poplatek za provozované technické zařízení povolené ministerstvem za období 1. 8. 2010 - 30. 9. 2010 ve výši 116.025 Kč. Sazbu poplatku zde uvedl ve výši 3.315 Kč, jako počet zařízení 35 ks a uvedl dále uskutečněné platby ve výši 3.315 Kč s tím, že nedoplatek činí 112.710 Kč. Proti tomuto platebnímu výměru podal předchůdce žalobce dne 11. 2. 2011 odvolání, k němuž žalovaný změnil tento platební výměr rozhodnutím ze dne 15. 4. 2014 (napadeným projednávanou žalobou) v označení čísla jednacího, výrokové části i odůvodnění. Sazba poplatku, výše předepsaného poplatku i celková částka vyměřená k úhradě zůstala v rozhodnutí žalovaného shodná jako v napadeném platebním výměru.

Jak soud dále zjistil, v návaznosti na „splnění ohlášení s výhradou“ ze dne 18. 8. 2010 podaného právním předchůdcem žalobce vydal správní orgán I. stupně dne 24. 1. 2011 platební výměr čj. OF/MP 4Q roku 2010, kterým vyměřil právnímu předchůdci žalobce místní poplatek za provozované technické zařízení povolené ministerstvem za období 1. 10. 2010 - 31. 12. 2010 ve výši 175.000 Kč. Sazbu poplatku zde uvedl ve výši 5.000 Kč a počet zařízení 35 ks. Proti tomuto platebnímu výměru podal předchůdce žalobce dne 11. 2. 2011 odvolání, k němuž žalovaný změnil tento platební výměr rozhodnutím ze dne 16. 4. 2014 (napadeným projednávanou žalobou) v označení čísla jednacího, výrokové části i odůvodnění. Sazba poplatku i výše předepsaného poplatku zůstala v rozhodnutí žalovaného shodná jako v napadeném platebním výměru.

Krajský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodoval dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný s takovým postupem soudu nevyslovili nesouhlas.

Ke stěžejní žalobní námitce spočívající v tom, že sporný poplatek nebylo vůbec možno stanovit, Krajský soud v Praze předesílá, že žalobce uplatnil obdobnou argumentaci v řízeních před správními soudy již opakovaně. Nejvyšší správní soud, jakožto orgán zajišťující jednotu a zákonnost rozhodování soudů ve správním soudnictví (srov. § 12 odst. 1 s. ř. s.), se přitom s podstatou argumentace žalobce neztotožnil. Předně lze poukázat např. na rozsudek čj. 2 Afs 37/2013-26, z něhož plyne obecný závěr, že „interaktivní videoloterijní terminál představuje „jiné technické zařízení“ ve smyslu § 10a zákona o místních poplatcích. Zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka, přičemž § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, je třeba vykládat tak, že poplatku podléhá každý povolený a nikoliv provozovaný hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení“. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud mimo jiné také uvedl, že „aby bylo možno považovat

technické zařízení za „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu zákona o loteriích, musí takové zařízení do určité míry naplnit vlastnosti výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 zákona o loteriích. Tyto vlastnosti nelze dovozovat primárně z technických parametrů přístroje, jak činí stěžovatel, nýbrž především z jejich funkce (...). Pokud by za jednotku, z níž se odvádí poplatek, byla považována pouze centrální loterní jednotka, mohli by provozovatelé interaktivních videoloterijních terminálů umístit v dané obci nespočet konečných přístrojů určených pro hru a naprosto by tak byl popřen smysl a účel daného poplatku a přijatých norem.“ Citovaný právní názor reflektovala i následná judikatura správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky čj. 1 Afs 55/2013-37 nebo čj. 9 Afs 62/2013-108). Závěry citované judikatury správních soudů opakovaně potvrdil i Ústavní soud (srov. např. usnesení sp. zn. II. ÚS 3718/13 ve věci ústavní stížnosti žalobce). Opakovaně již Nejvyšší správní soud vypořádal i námitku žalobce týkající se porušení principu *in dubio pro libertate* (*in dubio mitius*). Jak plyne z rozsudků Nejvyššího správního soudu vydaných přímo ve věcech žalobce čj. 2 Afs 57/2013-34 nebo čj. 5 Afs 113/2013-41, k aplikaci zmíněného principu je třeba přistoupit v případě, kdy je přítomen rovnocenný konkurenční výklad práva, nikoliv pouze výklad obtížně obhajitelný a formalistický. Pokud pak jde o žalobcem zmiňovaný výklad § 50 odst. 3 loterijního zákona, resp. zpochybňovanou pravomoc ministerstva, i touto otázkou se již judikatura zabývala. Jak plyne např. z rozsudku čj. 5 Afs 113/2013-41, „*Nejvyšší správní soud není se stěžovatelem ve sporu, že pojem loterie nebo jiná hra nelze zaměnit či ztotožňovat s pojmem VLT. (...) Na rozdíl od stěžovatele však ... vnímá § 50 odst. 3 zákona o loteriích v celém jeho znění. Podle tohoto ustanovení ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny; použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona. Právě zákonodárcem použité sousloví všechny podmínky provozování, použité v souvislosti s povolováním, vede Nejvyšší správní soud k závěru, že tyto podmínky v sobě zahrnují nejen schválení všeobecného loterijního plánu, herních plánů, generálního návštěvního řádu platného pro všechna střediska či bezpečnostní směrnice, ale právě i umístění konkrétních VLT v přesně specifikovaném počtu, na přesně uvedených konkrétních adresách. Povolení jiné hry je tedy nutné vnímat jako nedílný celek, jehož integrální součástí jsou podmínky jejího provozování“.* Žalobní námitky zpochybňující samotnou možnost stanovit poplatek za „jiné technické zařízení“ tedy zdejší soud s ohledem na existující bohatou judikaturu (na kterou v podobnostech odkazuje) neshledal důvodnou.

Jde-li o žalobcem namítanou nicotnost napadených platebních výměrů, je třeba zdůraznit, že za nicotný lze označit pouze akt, který trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence zákonného podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, nesmyslnost či neexistence vůle. O takový případ se však v nyní posuzovaném případě nejednalo, neboť (jak bylo vysvětleno shora) správní orgán I. stupně rozhodl na základě zákonného podkladu pro vydání rozhodnutí, a to jako orgán příslušný a v rámci své pravomoci (srov. např. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 302/2015-41). Pokud jde o případné zbývající důvody namítané nicotnosti, žalobce je zmiňuje pouze obecně, aniž by konkretizoval, v čem by měla v dané věci nicotnost spočívat. K tomu lze dodat, že i

v případě, pokud by žalobce nebyl povinen sporné poplatky hradit, jednalo by se o rozhodnutí nezákonná, nikoli však nicotná.

K námitce týkající se změny platebních výměrů ze strany žalovaného a s tím související nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí soud toliko uvádí, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí odvolacího orgánu tvoří jeden celek a jejich přezkoumatelnost je tedy potřeba posuzovat v jejich souhrnu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 161/2013-25). Tento právní názor, který se uplatní, jak ve správním řízení obecně, tak i v řízení daňovém, vychází ze zásady jednotnosti řízení, podle níž řízení před správním orgánem I. stupně a řízení odvolací tvoří jeden celek, a tudíž i obě rozhodnutí je třeba vnímat v jejich souhrnu (srov. § 115 a § 116 daňového řádu). Případné doplnění odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodnutím orgánu odvolacího ovšem nesmí být takového charakteru, aby tím byla porušena zásada dvojinstančnosti řízení, což však není případ projednávané věci. Změna výroků platebních výměrů ze strany žalovaného se netýkala samotných věcných závěrů správního orgánu I. stupně a žalovaný k němu přistoupil v reakci na odvolací námitky žalobce týkající se srozumitelnosti platebních výměrů. Proto lze v rámci odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí akceptovat stručný odkaz žalovaného na znění změněných výroků.

Samostatná námitka pak plyne též z navazující argumentace žalobce týkající se toho, že v napadených rozhodnutích nejsou nikterak specifikována jednotlivá zařízení, za něž mu byl místní poplatek vyměřen. Byť na ni žalobce výslovně neodkazuje, je zdejší soud seznámen s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek čj. 2 Afs 29/2013-34), v níž se uvedený soud *„nezotožňuje se závěrem ... že zpoplatňovaná JTHZ nemusí být jednoznačně určitelná ani z odůvodnění platebního výměru, neboť postačuje, je-li zde uveden pouze jejich počet. (...) Z hlediska požadavků právní jistoty stěžovatele je však nutné, aby tato herní zařízení byla uvedena alespoň v odůvodnění, a to buď jmenovitě, nebo minimálně s odkazem na rozhodnutí Ministerstva financí, jímž byla povolena, zpoplatňuje-li platební výměr všechna tato zařízení společně, jedním výměrem. (...) Úvahy nad předmětem poplatku mají dosah i na případné posouzení, zda je daný platební výměr platebním výměrem zcela novým („řádným“), zpoplatňujícím dosud nezpoplatněné VLT, či zda se jedná o platební výměr dodatečný, ve smyslu § 46 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků (nyní § 143 daňového řádu), v němž správce daně místní poplatek koriguje ve vztahu k již vyměřeným místním poplatkům. V návaznosti na výše uvedené pojetí dospívá Nejvyšší správní soud k závěru, že dodatečný platební výměr nedostál požadavkům určitosti a srozumitelnosti, pokud alespoň v jeho odůvodnění nebyla specifikována jednotlivá zpoplatňovaná JTHZ“*. V nyní projednávané věci napadená rozhodnutí výčet herních zařízení, za něž byl poplatek vyměřen, neobsahují ani ve výroku, ani v odůvodnění. Nelze zde pak nalézt ani odkaz na rozhodnutí ministerstva, jímž byla povolena. Přesto je krajský soud toho názoru, že citovaná judikatura na projednávanou věc zcela nedopadá, a není zde nutno přistoupit ke zrušení napadených rozhodnutí.

Předně je třeba zdůraznit, že v projednávané věci není předmětem sporu (oproti věci rozhodované Nejvyšším správním soudem) dodatečný platební výměr, takže zde především nepřichází do úvahy pochybnost žalobce (jako v citovaném rozhodnutí), kterých zařízení se platební výměr týká, resp. která již zpoplatněna byla, a která nikoliv. Správní orgány zde zcela zjevně vycházely z ohlášení žalobce ze dne 18. 8. 2010 (v němž bylo přesně označeno 35 zařízení v provozovnách „M.“, „H. N. P.“, „H. J. K.“ a „S.“), přičemž platební výměry byly vydány právě ve vztahu k 35 ks zařízení (údaj o počtu zařízení obsahují jak platební

výměry, tak i napadená rozhodnutí žalovaného), navíc platební výměry ohlášení žalobce k místnímu poplatku ve svém odůvodnění výslovně zmiňují. Z argumentace žalobce navíc neplyne, jaká pochybnost mu mohla vzniknout ohledně identity zařízení podléhajících poplatku. Poukazuje-li totiž na to, že měl schváleno provozování i dalších zařízení, než pouze těch, kterých se týkalo ohlášení ze dne 18. 8. 2010, a že část poplatku již uhradil, nemohl zdejší soud přehlédnout, že citované ohlášení nepodal žalobce, ale jeho právní předchůdce (společnost g. s.). Stejně tak platební výměry byly vydány vůči předchůdci žalobce a ten také dne 11. 2. 2011 podal proti těmto platebním výměrům odvolání. Podal-li tedy žalobce ohlášení k poplatku u dalších zařízení ve stejných provozovnách (odkazuje na ohlášení ze dne 20. 1. 2011), jednalo se o ohlášení jiného subjektu, jehož se napadené platební výměry v projednávané věci nemohly v dané době týkat. K právnímu nástupnictví žalobce v dané věci zjevně došlo až v průběhu odvolacího řízení, přičemž předmět zpoplatnění se v odvolacím řízení oproti řízení před správním orgánem I. stupně nikterak neměnil (žalobce to ostatně ani nenamítá a ze správního spisu nic takového neplyne). Byť by samozřejmě bylo v souladu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu nanejvýš vhodné a žádoucí, aby alespoň odůvodnění platebních výměrů či rozhodnutí žalovaného obsahovalo přesné označení zpoplatněných zařízení (či alespoň odkaz na příslušné povolení ministerstva), rušit s ohledem na okolnosti projednávané věci napadená rozhodnutí jen z tohoto důvodu, by podle zdejšího soudu bylo formalistické. Proto ani tato žalobní námitka není důvodná.

Dovolává-li se pak žalobce postupu žalovaného v jiné věci, resp. zásady legitimního očekávání, je k tomu nutno v obecné rovině předeslat, že *„správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006-132). Vzhledem k tomu, že žalobce v souvislosti s touto námitkou odkazuje na rozhodnutí žalovaného týkající se platebních výměrů vydaných ve stejné době, jako platební výměry v nyní projednávané věci, je z povahy věci vyloučeno, aby taková rozhodnutí minimálně z důvodu absence znaku dlouhodobosti mohla u žalobce založit legitimní očekávání týkající se dalšího postupu žalovaného, resp. takovéto očekávání žalobce nemůže být dostatečné ke zrušení napadených rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že žádná ze vznesených námitek nebyla důvodná, dospěl Krajský soud v Praze v návaznosti na výše uvedené k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. června 2016

JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D., v. r.,
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Pavlína Švejdová